

**Dėl Ičkerijos Respublikos Prezidento
ir sukilėlių vado**

Aslano Maschadovo

**nužudymo. Lietuvos Laisvės Kovotojų
Sąjunga ir „Varpo“ redakcija liūdi ir
nuoširdžiai užjaučia čečėnų tautą ir jos
atstovę Baltijos šalims Aminat Saijevą.**

Sparnuotu žodžiu vadavęs Tėvynę

**Vytautas
Mačionis**

Septyniolika metų už mane vyresnis brolis Boleslovas kuo tik nėra buvęs; dainininkas, artojas, šaulys, jaunalietuvių vadovas, ulonas, 1940 - 41 m. pagrindinės organizacijos Geležinio Vilko Lietuvos partizanai" skyriaus vadovas, poetas, pagrindinio laikraščio "Žygis" redaktorius, 1941 m. politinis kalinys, Kauno sukilėlis, pokario metais - vėl politinis kalinys, tremtinys. Už per didelę meilę Tėvynei, išreikštą savo kūryboje, 15 metų jos nematė. Per savo gyvenimą parašė 5 - 6 tūkstančius eiliuotų kūrinių. Bendro likimo draugai jį pravardžiavę Lietuvos Gėte. Jis kurį laiką kalėjo viename lageryje su Aleksandru Solženycinu.

Iš gausaus brolio kūrybos palikimo esu išleidęs dar tik vieną knygą - "Mano brangužėle vargo Lietuva". Joje nemaža tokių eilių, kurios jautresniems ašarą išspaudžia. Šiuo metu spausdinama antra, "Lakštingalų upeliai", knyga. Joje bus ir epopėja "Sielvarto medžiai", kurioje sueiliuoti visi vergijos 15 metų.

Boleslovui Mačioniui pripažintas Kario savanorio statusas po mirties. Jis palaidotas Daugų kapinėse. Ant paminklo dar 1973 m. (!) iškalti Gedimino stulpai.

Skaitytojui pateikiu vieną Boleslovo rankraštį be datos. Manau, kad jį brolis skyrė 1949 m. Vasario 16-ajai, kalėdamas Gorkio srityje.

**Boleslovas Mačionis
(1915 - 1971)**

Lietuvai 16-tą Vasario

*Ką Tau papasakot, visų apleistai, vienai?
Ką duoti Tau šią dieną dovanų?
Kad viskas iškalbėta tremtyje, toli nuo Tavo sienų-
Prisiklausai, gana raudojimų ir ilgesio dainų!..*

*Pravirko senis, ant lazdos palinkęs,
Beporydamas knygnešių išvaikščiotus kelius;
O Tau kokios, kokios taip graudžios mintys
Užtemdė šviesaus Tavo veido kampelius?..*

*Jis pasakoja tikrą, niekieno neišgalvotą
Tau "liūdną pasaką", papuoštą vien kentėjimais savos širdies.
Lyg vaizdą piešia... Rykštę, dar pajuodusią, kraujuotą,
Parodo, kuria užplakė baudžiauninką iki mirties...-*

*Kaip vargas visą dieną dūšaudamas vaikšto
Po gimtą šalį, po visus namus...
"Mačiau ir Tavo sūnų išvilktą į miesto aikštę,
Ir kraujo telkšančius po juo klanus..."*

*Kai sakė apie žuvusius, jis kaupėsi minute,
O ašara lyg deimantas sužvilgo jo akys'...
Štai pirmas spindulys į lango geležų pynutę
Jau remiasi, ir jokia geležis nei plienas jo neatlaikys -*

*Tai ko taip šiandien Tu susidūmojai?
Susimąstei ko taip nuliūdusi giliai? -
Žinau, žinau, dar nepraėjė Tau pavojai -
Jaučiu, kaip varsto Tavo širdį sopuliai!..*

*Gana raudojimų, gana kalbų - dainuoti noriu -
Ne žodžiais išsiliėti, o širdim visa...
Kaip tąsyk su daina nuėjo mirti savanoriai,
Kad būtumei per amžius Tu laisva...*

*Žinau, kas nū įaugo Tau į sielą-
Sunki, vienok pagydoma liga...
Praeis laikai, užmiršus juodą savo skausmo gėlą,
Dainuosi jauną džiaugsmą ir gyvenimą ilgai!*